

Arrest

nr. 311 353 van 13 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HAENECOUR**
 Rue Sainte-Gertrude 1
 7070 LE ROEULX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. HAENECOUR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde het Commissariaat-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk omdat hij een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, met name Italië, heeft gekregen en hij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die zijn in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. De Raad heeft zijn beroep tegen deze beslissing verworpen bij arrest nr. 286 799 van 29 maart 2023.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming verwijst verzoeker naar de motieven die hij reeds bij zijn eerste beschermingsverzoek heeft uiteengezet. Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: zijn Eritrese identiteitskaart en medische documenten.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Italië en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer over de beschermingsstatus geniet in Italië.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Italië niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

5. Uit de door beide partijen middels aanvullende nota's aangehaalde en geciteerde algemene landeninformatie kan niet blijken dat er heden in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor hij in geval van terugkeer naar dat land in een situatie terechtkomt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat hij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het volgend verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. Het komt daarbij verzoeker toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar Italië niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die zijn aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

In casu brengt verzoeker noch in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek noch in zijn verzoekschrift zulke concrete elementen bij. Verzoeker beperkt zich tot het citeren algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden. Verzoeker brengt dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen, nu hij geen enkel concreet element aanvoert waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Italië vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

6. Verzoeker betoogt vooreerst dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft gesteld dat hij geen procedurele noden heeft. Hij verwijst naar het door hem voorgelegd medisch document d.d. 14 augustus

2023 waarin wordt bevestigd dat hij blind is aan zijn rechters. Hij houdt tevens voor dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn aanzienlijke psychologische problemen.

De Raad stelt vast dat de medische documenten voorgelegd door verzoeker uitsluitend verband houden met zijn oogprobleem waaruit blijkt dat verzoeker regelmatig op consultatie is geweest bij de oogarts. Verzoeker laat na concreet te duiden welke mogelijke negatieve impact de aangehaalde medische problematiek op verzoekers procedure van internationale bescherming zou hebben waardoor hij bijzondere noden kan inroepen. Wat betreft verzoekers voorgehouden psychologische problemen merkt de Raad op dat er geen medische attesten voorliggen waaruit zou blijken dat verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen.

Daarnaast leest de Raad in de vragenlijst "bijzondere procedure noden" in hoofde van verzoeker van 28 juni 2023 (adm. doss., stuk 6) dat hij op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "neen" antwoordde.

Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt verder dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Gelet op voorgaande, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Waar verzoeker in het verzoekschrift opnieuw de incidenten aanhaalt waarbij hij door Eritreeërs in Italië twee keer werd aangevallen verwijst de Raad in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek naar zijn arrest nr. 286 799 van 29 maart 2023 waarin dienaangaande als volgt werd geoordeeld:

"In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden geoordeeld als volgt:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van twee aanvallen door Eritrese aanhangers van het regime moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. U verklaart dat u niet naar de politie ging omdat dat volgens u geen zin had. U was dakloos en de politie zou niet luisteren en er zou niets gebeuren met uw klacht (p.4). Hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden impliceert echter dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet."

In dit verband stelt verzoeker dat het CGVS geen andere tegenstrijdigheden, incoherenties, omissies of onwaarschijnlijkheden vaststelt en het niet opgaat dat dit relaas in voorwaardelijke wijze wordt aangenomen nu daardoor het proportionaliteitsbeginsel miskend wordt. Verzoeker stelt voorts dat het onterecht is te stellen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de gebeurtenissen omdat hij geen klacht zou hebben neergelegd. Hij meent voorts dat een klacht geen bescherming garandeert en het zelfs niet mogelijk was om een klacht in te dienen omdat hij geen vast adres had en het toch niets zou uithalen.

De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker door het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte karakter van verzoekers verklaringen blijkt. Verzoeker ontkent niet dat hij geen klacht heeft ingediend en zich dus niet tot de Italiaanse autoriteiten heeft gericht voor bescherming. Dat hijzelf meent dat dit geen zin zou hebben, brengt niet mee dat verzoeker daadwerkelijk van bescherming van de Italiaanse autoriteiten verstoken zou blijven."

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek om internationale

bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

8. Verzoeker wijst er verder op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van het huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Verzoeker beperkt zich voorts zowel in zijn verzoekschrift als in de aanvullende nota tot het citeren van algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden. Verzoeker brengt dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen, nu hij geen enkel concreet element aanvoert waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Italië vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samen genomen kan de Raad de verwerende partij bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

9. Waar verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

11. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. De middelen van verzoeker lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1761 legt de eed af en tolkt Engels

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wijst op de gisteren doorgestuurde aanvullende nota aangaande haar gezondheidssituatie en een getuigenis ivm haar verblijf in Italië. De beschikking gaat volgens haar te kort door de bocht inzake de bescherming in Italië. Ze werd er erkend en er is geenszins onderzocht of deze erkenning nog steeds actueel is. Gezien er geen documenten zijn die haar status hard maken in combinatie met de algemene situatie in Italië dreigt het risico bij terugkeer op verregaande deprivatie. In Italië duurt het lang eer documenten vernieuwd zijn, dit is i.c. problematisch gezien VzP haar zware psychische problemen en haar wantrouwen naar de Italiaanse autoriteiten toe: ze is er totaal niet geholpen geweest, bij terugkeer riskeert ze bijkomende verergering, ze voelde zich als een slaaf behandeld, had problemen met haar rechteroog, bovendien had ze er problemen met de Eritrese en Ethiopische maffia waarmee ze overhoop lag, zodat er daar ook geen hulp te verwachten is van landgenoten in dezelfde situatie. Gezien ze daar moederziel alleen, zonder steun zal moeten leven wordt de drempel van het EHRM bereikt, ze volhardt in haar middelen. VzP beschrijft dat ze in Italië toekwam en er erkend werd. Ze werd er behandeld als een slaaf, zonder huis, zonder advocaat, op de straat slapend, dan was er ook nog corona, ze had geen werk. Haar VIB in Frankrijk in '21 werd afgewezen en eind '21 stelde ze haar VIB in België, hier heeft ze het goed, ze wil haar rechten hier en leven op zichzelf en niet in een opvangcentrum.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 april 2024.

5.1. Het betreft *in casu* verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming in België, ingediend op 25 april 2023, enkele weken na het arrest van de Raad nr. 286 799 van 29 maart 2023 waarbij zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming definitief werd afgesloten.

Zoals in de beschikking werd opgemerkt, in punt 3, betreft de (kern)vraag of de door verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming kunnen worden gekwalificeerd als “nieuwe elementen” in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het antwoord op die vraag is negatief/nee, zoals in de beschikking werd vastgesteld en verzoeker slaagt er met zijn argumentatie ter zitting niet in op die vaststellingen een ander licht te werpen.

5.2. Er wordt op gewezen dat de vraag tot horen er niet toe strekt om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, zoals hoger al in punt 2 werd aangegeven.

Waar verzoeker dit ter zitting, bij monde van zijn advocaat, wel doet waar hij aanvoert dat geenszins werd onderzocht of zijn erkenning in Italië nog steeds actueel is, is zijn argumentatie dus niet ontvankelijk.

Daarenboven is het opmerkelijk en frappant om vast te stellen dat die argumentatie ter zitting indruist tegen hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt. In zijn verzoekschrift staat immers te lezen:

“Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië, hetgeen hij geenszins betwist.

In toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ligt de bewijslast betreffende de eerder toegekende internationale bescherming(sstatus) bij de commissaris-generaal.

Zodra deze last is vervuld, zoals in dit geval, is het aan de betrokken eiser, die het bestaan of de doeltreffendheid van deze bescherming in twijfel trekt, om persoonlijk te bewijzen dat hij of zij zich niet (langer) op deze bescherming kan beroepen.”

Zoals in het verzoekschrift correct wordt opgemerkt, komt het wanneer vaststaat dat de verzoeker die om internationale bescherming in België verzoekt reeds internationale bescherming in een andere lidstaat geniet - zoals in het geval van verzoeker in Italië zoals eerder in het kader van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld (in zijn verzoekschrift in het kader van huidig volgend verzoek herhaalt en erkent hij in Italië internationale bescherming te genieten) – aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)).

Dit werd daarenboven reeds uitdrukkelijk aangegeven in het arrest in het kader van verzoekers vorig verzoek in België, waarna hij minder dan een maand later opnieuw om internationale bescherming verzocht waardoor aangenomen kan worden dat de inhoud van het arrest nog fris in zijn geheugen zat, alsook bovendien nog eens opnieuw expliciet in de beschikking van 30 april 2024 (in punt 4). Uit een lezing van het betreffende arrest 286 799 van 29 maart 2023 blijkt dat verzoeker toen al de kritiek uitte dat geen onderzoek werd gevoerd naar de actualiteit van zijn status in Italië en dat hierop door de Raad in zijn arrest uitgebreid werd ingegaan en over gemotiveerd, waardoor het antwoord hierop eenvoudig kan worden teruggevonden en nagelezen in dat arrest. Dat argument is dus geenszins nieuw, en vormt vanzelfsprekend allerminst een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Met voormeld betoog ter terechtzitting gaat verzoeker dus volledig voorbij aan hetgeen hierover eerder zeer uitgebreid werd toegelicht en uiteengezet, en gaat hij bovendien regelrecht in tegen hetgeen hij zelf eerder correct opmerkte in zijn verzoekschrift. Nog daargelaten dat het allerminst ernstig is dat verzoeker zichzelf dermate tegensprekt en dit afbreuk doet aan de ernst van zijn betoog, is zijn betoog ter zitting omtrent de vraag naar de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus hoe dan ook laattijdig en niet-ontvankelijk, daar dit in het kader van zijn huidig volgend verzoek een nieuw argument betreft dat niet voor het eerst bij de vraag tot horen kan/mag worden opgeworpen.

Dit geldt evenzeer waar verzoeker, bij monde van zijn advocaat, ter zitting opmerkt In Italië lang duurt vooraleer documenten vernieuwd zijn, aangezien hij ook dit niet voor het eerst pas bij zijn vraag tot horen ter zitting dienstig kan aanvoeren.

Bovendien wordt er volledigheidshalve op gewezen dat ook dit reeds uitdrukkelijk aan bod kwam en uitvoerig werd toegelicht in het eerdere arrest nr. 286 799 van 29 maart 2023, waarbij o.a. uitdrukkelijk op het onderscheid tussen enerzijds de internationale beschermingsstatus en anderzijds de verblijfsdocument werd gewezen en waarin onder meer staat te lezen: *“Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Italië geniet bij gebrek aan enig tegenbewijs hiervan zijnentwege, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. De bewijslast hiervoor rust aldus op verzoeker. Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Het louter verwijzen naar het AIDA-rapport zonder dit op zijn situatie te betrekken, volstaat niet. Verzoeker brengt immers geen enkel element aan waaruit blijkt dat hij niet naar Italië zou kunnen terugkeren en er zijn verblijfsdocumenten, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, niet zou kunnen*

verlengen/vernieuwen." Zo hierover in hoofde van verzoeker(s) advocaat) onduidelijkheid bestaat, kan dit eenvoudig worden nagelezen en alzo opgefrist in het betreffende arrest. Verzoeker brengt bij huidig volgend verzoek, en met zijn betoog ter zitting, hoe dan ook geen concrete en dienstige elementen bij die anders doen oordelen dan in voorgaand arrest.

Met de argumentatie ter zitting dat de beschikking te kort door de bocht gaat inzake de bescherming in Italië, (door)dat geenszins onderzocht werd of deze erkenning nog steeds actueel is gezien er geen documenten zijn die zijn status hard maken, gaat verzoeker aldus volledig voorbij aan de grond in de beschikking, alsook aan de inhoud van voormeld arrest. Zijn argumentatie is allerminst van aard een ander licht te werpen op de eerder gedane vaststellingen.

De opmerking ter zitting dat er geen documenten zijn die verzoekers status in Italië hard maken, mist bovendien feitelijke grondslag, nu die stukken er wel zijn, met name de "*Eurodac Marked Hit*" van 16 december 2021 en verzoekers Italiaanse verblijfskaart op grond van asiel. Die opmerking ter zitting houdt dan ook totaal geen steek, doch mist feitelijke grondslag en ernst.

5.3. Waar verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat bij terugkeer naar Italië het risico op verregaande deprivatie dreigt, herhaalt de Raad dat, zoals in de beschikking in punt 5 reeds werd aangegeven, het verzoeker in dit verband toekomt om concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar Italië niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien. In de beschikking werd al opgemerkt dat het citeren van algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden hiertoe niet volstaat.

Bij voormeld arrest in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat op basis van verzoekers verklaringen niet kan worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, en dat er evenmin concrete indicaties zijn dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Italië.

5.4. Verzoeker maakte bij zijn vorig verzoek al gewag van, maar toonde toen, bij gebrek aan enig stuk ter staving ervan, geen bijzondere kwetsbaarheid op psychologisch en op medisch vlak aan.

Thans legt verzoeker daags voor de zitting, bij aanvullende nota van 26 juni 2024, een psychologisch attest van 21 mei 2024 neer. In algemene bewoordingen wordt gewag gemaakt van een kwetsbaarheid en algemene angst in hoofde van verzoeker, alsook voorts onder meer dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, te lijden heeft onder stress en de traumatiserende gebeurtenissen in zijn land van herkomst en in Italië waar hij als een slaaf werd behandeld. Dat verzoeker psychologische moeilijkheden heeft, wordt niet betwist doch blijkt uit het attest, maar verzoeker toont met dit psychologisch attest niet aan dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt, laat staan in die mate dat deze hem zou verhinderen in Italië de aan zijn internationale beschermingsstatus voortvloeiende rechten en voordelen te laten gelden, zoals inzake de toegang tot o.a. gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en huisvesting in Italië. Daarenboven toont verzoeker niet aan dat in geval hij een gebrek aan dan wel gebrekkige toegang tot het gezondheidsstelsel in Italië zou ervaren, hij dit niet officieel bij de Italiaanse autoriteiten zou kunnen aankaarten en aanklagen. Het komt verzoeker toe, als begunstigde van internationale bescherming en overigens net als de onderdanen van Italië, de middelen die het Italiaanse recht hem hiertoe bieden te benutten en uit te putten. Verzoeker toont niet aan dat dit voor hem in geval van eventuele problemen in Italië niet mogelijk zou, laat staan dat hij hiertoe eerder veelvuldige concrete en ernstige pogingen zou hebben ondernomen tijdens de vele jaren die hij na zijn erkenning in juni 2016 in Italië heeft gewoond en verbleven, de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet en van waaruit hij begin 2020 naar Frankrijk ging, waar hij opnieuw om internationale bescherming verzocht en zijn verzoek werd afgewezen waarna hij in december 2021 naar België kwam om hier eveneens een beschermingsverzoek, thans zijn tweede, in te dienen.

Met betrekking tot de in het psychologisch attest neergeschreven negatieve ervaringen en de moeilijke situatie van verzoeker in Italië, wordt er nog op gewezen dat de psycholoog zich hiervoor louter steunt en het dus slechts een weergave van verzoekers verklaringen betreft, verklaringen waar hoe dan ook reeds uitgebreid mee rekening werd gehouden en op wordt ingegaan, zowel eerder in hoger vermeld arrest als in voormelde beschikking in het kader van huidig volgend verzoek.

De eveneens bij aanvullende nota bijgebrachte door verzoeker persoonlijk neergeschreven getuigenis van 20 april 2023, betreft louter slechts een korte schriftelijke weergave van zijn eerder afgelegde verklaringen inzake de problemen in zijn land van herkomst Eritrea en zijn moeilijke levensomstandigheden en de

onveilige situatie in Italië waar hij als vluchteling werd erkend. Het is in weze slechts een beknopte herhaling van verklaringen die hij hierover al eerder aflegde en waarmee reeds werd rekening gehouden en op ingegaan in zijn vorig, eerste beschermingsverzoek in België. Het is geenszins van aard een ander licht te werpen op hetgeen eerder inzake zijn situatie als statushouder in Italië werd vastgesteld en geoordeeld, en vormt te dezen geenszins een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Waar in de persoonlijke getuigenis van verzoeker en het psychologisch attest de problemen in Eritrea worden aangehaald, merkt de Raad op dat dit te dezen niet dienstig of relevant is gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Italië geniet. Dit werd reeds toegelicht in de beschikking in punt 11.

5.5. Verzoeker herhaalt voorts ter zitting beknopt zijn levensomstandigheden en situatie in Italië, waarover reeds werd geoordeeld in zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, zoals al uitdrukkelijk werd aangegeven in de beschikking. Zo kan met betrekking tot verzoekers verklaringen over de problemen met de Eritrese en Ethiopische maffia waarmee hij in Italië overhoop lag, worden verwezen naar punt 7 van de beschikking van 30 april 2024, waarbij wordt verwezen naar en geciteerd uit eerder voormeld arrest in het kader van verzoekers vorig verzoek uitgesproken. Verzoeker herhaalt dit dus opnieuw, voor een zoveelste maal, doch hij doet niet de minste poging en moeite om concreet in te gaan op die grond en de andere gronden van de beschikking. Met de loutere herhaling van al eerder bij een vorig verzoek aangehaalde elementen gaat verzoeker eraan voorbij dat de kernvraag is of bij huidig volgend verzoek er nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, *quod non*.

Er kan niet worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde omwille van zijn situatie als statushouder in Italië, plots zou leiden tot een andere beslissing.

De omstandigheden waarin verzoeker tijdens zijn jarenlange verblijf in Italië volgens zijn verklaringen mee te maken had, zoals wat betreft het ter zitting opnieuw aangekaarte gebrek aan huisvesting en werk en het feit dat hij er op straat diende te slapen, betreft alle elementen die reeds uitvoerig aan bod kwamen en werden beoordeeld in voormeld arrest, en kunnen derhalve niet als nieuwe elementen worden beschouwd. Betreffende het ter zitting aangehaalde feit dat verzoeker in Italië geen advocaat had, blijkt uit niets en toont verzoeker niet aan er ooit daadwerkelijk inspanningen te hebben gedaan om er rechtsbijstand te genieten, en dat dit ondanks verwoede pogingen niet mogelijk was of bij terugkeer onmogelijk zou zijn. Bovendien toont verzoeker hiermee niet aan dat zijn situatie in Italië er een was of bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Met de algemene, blote bewering dat hij in Italië moederziel alleen, zonder steun zal moeten leven en dat hierdoor “de drempel van het EHRM bereikt”, toont verzoeker evenmin *in concreto* en op overtuigende wijze aan dat zijn situatie in Italië er een was van of bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

De opmerking ter zitting dat verzoeker het goed heeft in België en zijn rechten hier wil en hier wil leven op zichzelf en niet in een opvangcentrum, is ter zake niet dienstig of nuttig. Immers, gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Italië geniet, dient zijn verzoek om internationale bescherming, huidig tweede en de elementen die hij in het kader van dit volgend verzoek aanbrengt, ten aanzien van Italië te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier geschiedt.

Door voor het overige opnieuw op zijn oogproblemen te wijzen, louter op te merken dat hij zich er als een slaaf behandeld voelde, op algemene wijze gewag te maken van wantrouwen in de Italiaanse autoriteiten en bij terugkeer bijkomende verergering te vrezen, en voorts in de middelen van zijn verzoekschrift te volharden, zonder echter zijn argumentatie te betrekken op en enigszins op de inhoud van de beschikking van 30 april 2024 in te gaan, slaagt verzoeker er niet in op de gronden ervan een ander licht te werpen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizendvierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

V. SCHOENAERS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

V. SCHOENAERS

M. RYCKASEYS